

Betim Muço

NE
UDHEN
TIVE

8JH-1
198

poezi

814-1

1178.

Betim Muço

NË UDHËN
TIME

poezi

Shtëpia Botuese
«Naim Frashëri»

PËRHERË

(Në vend të parathënies)

Përherë kam të them ca fjalë,
Prushërojnë në mua,
Shumohen e piqen
Dhe plasin sa dalin.

Kur i nis, them, u sosën,
Duart i shtrij në kozmos të shpirtit,
Të tjera fjalë gishtërinjtë m'i djegin.

Përherë kam të them ca fjalë,
Edhe kur do kujtoj se i kam thënë të
gjitha.

DITË, JI E BUKUR

Ditë,

Ji e bukur, sot veçanërisht,
Qoftë për një trill të zakonshëm zgjimi,
Që unë ta ndez cigaren te kongjilli i diellit
Dhe përrenjtë e kaltër qiellorë
T'i mbyl në vorbullat e syve.

Ditë,

Ji e bukur, sot veçanërisht,
Që ta ndiej në papilat e gishtave, prekjen
e gjethit,

Dhe dora të bëhet sy

E syri të bëhet dorë

Dhe buza të pëshpërisë dashurinë e

njerëzve

Pa të cilët ky dhe do të ishte një hiç,

Planet i trishtuar i kotësisë së materies.

Ditë,

Ji e bukur, sot veçanërisht

Tek unë çdo mëngjes

Rilind jeta.

1984

PASMESNATE

*Rrugë e pasmesnatës.
Fshesarët që fshijnë
Asfaltin pahitur nga pluñur i ditës.*

*Yjet vijnë afër.
Në majën e gjethit fle sythi i vesës.
Një e qeshur vajze rrokulliset tutje
Dy fshesaret plaka i hedhin romuze.*

*Paskan punë fshesarët.
Dhe kjo do të thotë:
Dita që kaloi, qe e gjithë e njerëzimit.*

1985

DIALEKTIKE

Mos ma numëro ditën me orë,
Se më del e shkurtër,
E vogël, ajo
Rrahjet e ndryshme të zemrës
S'do t'i kuptosh,
Të asaj këmbane të thjeshtë
Më të shenjtë se shenjtëritë e botës.

Mos ma numëro vitin me ditë,
Se më del monoton
E i zhveshur.
Ashtu nuk m'i njeh dot netët pa gjumë,
Përpjekjen pa fund
Drejtimin e së ndershmes.
Ashtu s'm'i kupton kaq halle e dëрте,
Shqetësimin që bën fytyrën e vitit,
Atje ku zë fill koha e nesërme.

Mos ma numëro jetën me vite,
Se e rrafshhtë e zbehtë

Ajo më del,
Si një shkretëtirë sylodhëse
E trishtë,
Si një moçal ujëndenjur që stuhinë s'e njeh.
Ashtu s'do m'i dish dallgët pa fund,
Dashurinë,
Gëzimin e luftës për jetë,
Rritjen time të bukur në kohë
Nga ajo që në ëndërr ka qenë
Tek ajo që e shoh, e dëgjoj dhe e prek.

MË IKU DITA...

Më iku dita
Duke dëgjuar një këngë,
Duke ndier në ajër kërcitjen e krahut të
zogut.

Më iku dita
Në lodrën e ngjyrave
Që dielli krijon me qiellin dhe tokën.

Më iku dita
Me një lule në duar,
Me një det në sy.

Më iku dita me njerëz të mirë
Duke marrë e dhënë me ta mjaltin e zemrës
(Se zemra prodhon më të çmueshmen gjë:
Dashurinë).

Më iku dita
Dhe s'kuptova se si
Por vetëm e ndjeva që jeta më shtohet.

1982

POETI

Zgjatem gjithmonë drejt diçkaje,
E gjithë jeta majë gishtave
Si pema që tenton qiellin.

Po a do të quhej dot jetë
Një rrojtje pa këtë synim?
Numërimi monoton i viteve
Si tespije në duart e plakut të shuar?

Zgjatem gjithmonë drejt diçkaje
I lumturuar nga mundimi i përpjekjes.

1985